

РЕШЕНИЕ

№ 4851

гр. С, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г.СТ.Т.

при участието на секретаря ЦВ.ИВ.ЯН.

като разгледа докладваното от Г.СТ.Т. Гражданско дело № 20221110143424 по описа за 2022 година

Предявени по реда на чл. 422 от ГПК са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо, вр. с чл. 149 ЗЕ, вр. с чл. 121 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът М. М. Р., ЕГН ***** и ответницата Н. П. Р., ЕГН *****, дължат солидарно на ищеца „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, сумата в размер на 2823,11 лева, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. - 30.04.2020 г. за топлоснабден имот находящ се в гр. С, ж.к. Л 7, бл. 714, вх. Б, ет. 5, ап. 36, аб. № *****, ведно със законна лихва за периода от 11.11.2021 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на 528,51 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 15.09.2019 г. до 26.10.2021 г., 26,42 лева – цена на услугата дялово разпределение за имота за периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за периода от 11.11.2021 г. до изплащане на вземането, и сумата от 5,59 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за дяловото разпределение за периода от 01.12.2018 г. до 26.10.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 01.12.2021 г. по ч.гр. дело № 64556/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 178 състав.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия от 2016 г., чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане, защото имали качеството на потребител на ТЕ, тъй като са собственици на топлоснабдения имот и отговарят солидарно за задълженията. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период топлинна енергия, като купувачът не е престирирал насрещно – не е заплатил дължимата цена. Твърди,

че съгласно общите условия, купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е доставена енергията, като по ОУ от 2016 г., които са приложими към процесния период, длъжникът изпада в забава само за задълженията, за които е изготвена изравнителна сметка, която е със срок на плащане, поради което ответната страна е в забава и без покана. Претендира разноси.

В срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК такъв е постъпил от ответниците чрез назначения особен представител адв. Б., в който оспорва предявените искове, като оспорва, количеството, качеството и реалната доставка на топлинна енергия до имота на ответниците. Оспорва наличието на валиден договор с дружеството за дялово разпределение за периода. Твърди, че потреблението на ТЕ в имота не се доказва. Възразява, че ответникът не е поставен в забава. Прави искане претенцията да бъде отхвърлена.

Третото лице – помагач „МХ Е“ ООД не изразява становище по предявените искове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответниците, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдените количества и за ответниците е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер. При установяване на тези обстоятелства в тежест на последните е да докажат, че са погасили претендираните вземания.

Съгласно императивната разпоредба на чл. 32, ал. 2 СК съпрузите отговарят солидарно за задълженията, поети от двамата или от единия от тях за задоволяване на нужди на семейството. Под "нужди на семейството" се разбират общите потребности на членовете на семейството, които, според практиката, главно са за снабдяване със храна, стоки, продукти, материали, заплащането на необходимите за съвместния живот разходи (включително за оправданите лични нужди на членовете на семейството), задоволяването на които произтичат от изискванията за семейна солидарност, благополучие и взаимопомощ. Счита се, че всичко закупено от съпрузите по време на брака (включително и чрез договор, сключен при Общи условия за покупко-продажба на ТЕ) с посочената цел е за нуждите на семейството /в този смисъл е решение № 293 от 19.11.2013 г. по гр. д. № 3267/2013 г., III г. о. на ВКС/.

В конкретния случай, видно от приложения по делото препис – извлечение от акт за граждански брак № 947/08.09.1991 г., че към датата на закупуване на процесния недвижим имот, ответниците са били съпрузи, поради което имотът представлява и съпружеска имуществена общност.

При наличие на солидарни задължения кредиторът има право на преценката дали предяви своя иск само срещу единия или двамата длъжници едновременно. При солидарните задължения, например такива от двама длъжници, всеки един от тях отговаря за цялото задължение. Кредиторът има правото да получи само веднъж своето вземане, от който и да е от

длъжниците. Вътрешните отношения между длъжниците, ако единия е платил, респ. надплатил повече от своята приспадаща се част, се уреждат по реда на регресната отговорност.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, в редакцията, действаща за исковия период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия, а съгласно § 1, т. 2а ДР на ЗЕ "битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота - собственост или вещно право на ползване.

В разглеждания случай между страните не се спори и е отделено за ненуждаещо се от доказване с доклада по делото, че 1/ към правоотношението са приложими ОУ на ищеца за 2016 г., на които се позовава в исковата молба, които са публикувани в описаното в исковата молба печатно издание на посочената дата; 2/ имотът е придобит от М. М. Р. на 07.04.2008 г. по силата на Договор за продажба на недвижим имот – частна общинска собственост; 3/ имотът е топлофициран; 4/ че фактурите за сумите са издадени и обявени съгласно предвиденото в ОУ, поради което и на основание чл. 153 ГПК съдът приема тези обстоятелства за установени.

Съдържанието на договора за доставка на топлинна енергия е уредено в представените Общи условия, утвърдени от ДКЕВР, които обвързват ответника дори и без да ги е приел изрично съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 2, изр. 2 ЗЕ, доколкото не се твърди и не се установява изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ - няма твърдения, нито данни ответниците да са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ. По отношение на обстоятелството колко точно количество топлинна енергия е доставено в сградата и конкретно - в процесния имот, същото е от значение единствено за доказване размера на иска, като евентуалната недоказаност на този размер не може да доведе до отхвърлянето му - съгласно чл. 162 ГПК.

Установява се от събраните по делото доказателства и въз основа на неоспореното и прието заключение на вещното лице по съдебно-техническата експертиза, което съдът намира за обективно и компетентно изготвено, че количеството топлинна енергия, постъпило в сградата – етажна собственост, се измервала чрез монтиран в абонатната станция топломер, който е преминал периодични метрологични проверки за техническа годност. Посочено е, че начислените суми за процесния период са в съответствие с действащите нормативни актове. Съгласно заключението за процесния период е начислена топлинна енергия, отдадена за сградна инсталация и от щранг лирите в имота, топлинна енергия за БГВ, като не е начислявана топлинна енергия за отопление на имота, тъй като радиаторите в имота са демонтирани. Количеството топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, била определяна въз основа на пълния отопляем обем на имота по проект и в съответствие с изискванията на Наредба № Е-РД 04-1/12.03.2020 г.

Топлинната енергия за БГВ е определяна въз основа на показанията 1 бр. водомер за топла вода, като през исковия период не е осигурен достъп за отчет на същия. За сезон 2018/2019 г. топлата вода е изчислявана на база брой /2 лица/ потребители по 140 л/ден поради неосигурен достъп. Съгласно заключението стойността на потребената за исковия период топлинна енергия възлиза на 2800,97 лева, изчислена при съобразяване на резултата от изравнителните сметки.

По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства да са извършвани плащания, поради което претенцията на ищеца се явява основателна до установения дължим размер от 2800,97 лева, а за разликата до пълния предявен размер от 2823,11 лева следва да бъде отхвърлена.

На следващо място, съгласно разпоредбите на чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването - извършването на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост се заплаща от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. Между страните не се спори, че услугата е извършена, като няма данни работата да не е приета, поради което потребителите следва да заплатят на ищеца дължимото възнаграждение по силата на цитираните разпоредби.

Сградата, в която се намира процесният имот, е топлоснабдена и в нея е въведена система за дялово разпределение. Оспорването на решение на етажната собственост за сключване на договор с дружество за дялово разпределение следва да бъде проведено в отделно специално съдебно производство, а ответниците не твърдят провеждането на такова оспорване по съответния ред на същото, следователно са обвързани от него и от сключения в изпълнението му договор.

На 29.05.2018 г. между "Топлофикация София" ЕАД – възложител и М Х "Е" ООД – изпълнител, е сключен договор при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл. 139в, ал.2 ЗЕ. По силата на договора възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. София, при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-024/10.08.2007 г., срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение.

С договор № 490 - IV от 14.10.2002 г., сключен между "МХ Е" ООД – изпълнител и етажната собственост с адрес гр. София, ж. к. "Л", бл. 714, вх. Б, изпълнителят се е задължил да достави и монтира необходимите уреди за регулиране и отчитане на консумацията на топлинна енергия, както и да изготвя и предоставя на насрещната страна обща и индивидуални изравнителни сметки за консумираната топлинна енергия в срок до 45 дни след предоставяне на информация от "Топлофикация С" ЕАД за показанията на общия топломер за отчетния период.

От представения протокол от поведеното на 24.09.2002 г. Общо

събрание на етажните собственици с адрес гр. С, ж. к. "Л", бл. 714, вх. Б, се установява, че е взето решение да се сключи договор с "МХ Е" ООД.

Между страните не е спорно, че дължимата сума за за услугата дялово разпределение за процесния период от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г. е в размер на 26,42 лева. Доколкото в посочената по-горе сума за топлинна енергия съгласно заключението на съдебно-техническата експертиза не е включена и дължимата сума за дялово разпределение и не са налице данни за плащането ѝ, то претенцията за същата се явява основателна в пълния предявен размер.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В чл. 84, ал. 1 ЗЗД е предвидено, че когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му, а съгласно ал. 2, когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора.

Съгласно чл. 33, ал. 2 от приложимите в случая Общи условия, одобрени с Решение № 0У-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период в 45 дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Изрично е предвидено, че само ако последните задължения не са платени в определения срок /45 дни от срока, за който се отнасят/ клиентът дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва – чл. 33, ал. 4 от Общите условия. От цитираните разпоредби се налага изводът, че ищецът не начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължения, определени по прогнозна консумация, а начислява обезщетение за забава само за задълженията по общата фактура, като за вземанията за топлинна енергия за процесния период не е необходимо отправянето на покана или предприемането на други действия от страна на ищеца, за да се поставят клиентите в забава – арг. чл. 84, ал. 1 ЗЗД.

Определено по реда на чл. 162 ГПК дължимото обезщетение за забава за процесния период от 15.09.2020 г. до 31.10.2022 г. върху дължимата сума за топлинна енергия в общ размер на 2800,97 лева, съобразявайки датите на изравнителните фактури, относими за процесния период, възлиза на сумата в общ размер на 542,59 лева, но тъй като ищецът претендира по-нисък размер, а именно – 528,51 лева, а съдът е обвързан от диспозитивното начало, то претенцията следва да бъде уважена за 528,51 лева.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, която да е получена от ответника, поради което акцесорната претенция в размер на 5,59 лева за периода от 01.12.2018 г. до 26.10.2021 г. се явява изцяло неоснователна и следва да бъдат отхвърлена.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат

присъдени направените и претендирани по делото разноси съразмерно на уважената част от исковете.

Ищецът претендира такива в настоящото производство в общ размер на 1132,68 лева, от които 67,68 лева за платена държавна такса в исковото производство, 100 лева за юрисконсултско възнаграждение в исковото производство, 350 лева за платен депозит за вещо лице, 15 лева такси за съдебни удостоверения и 600 лева възнаграждение за особен представител. Същите съразмерно на уважената част от исковете възлизат на сумата в общ размер на 1121,35 лева.

Дължимите в полза на ищеца разноси в заповедното производство за платена държавна такса в размер на 67,67 лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева, съразмерно на уважената част от исковете възлизат на сумата в общ размер на 116,49 лева.

Ответниците не претендират разноси.

Така мотивиран, СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422 ГПК от „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК *****, срещу М. М. Р., с ЕГН ***** и Н. П. Р., с ЕГН *****, искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 33Д вр. чл. 149 3Е и чл. 86, ал. 1 33Д, че ответникът М. М. Р. и ответницата Н. П. Р. дължат СОЛИДАРНО на ищеца „Т.С.“ ЕАД сумата в размер на 2800,97 лева, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. - 30.04.2020 г. за топлоснабден имот находящ се в гр. С, ж.к. Л 7, бл. 714, вх. Б, ет. 5, ап. 36, аб. № *****, ведно със законна лихва за периода от 11.11.2021 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на 528,51 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 15.09.2019 г. до 26.10.2021 г., и сумата от 26,42 лева – цена на услугата дялово разпределение за имота за периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за периода от 11.11.2021 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 01.12.2021 г. по ч.гр. дело № 64556/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 178 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за стойност на незаплатена топлинна енергия за разликата над уважения размер от 2800,97 лева до пълния предявен размер от 2823,11 лева и иска за сумата в размер на 5,59 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 01.12.2018 г. до 26.10.2021 г. върху вземането за главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение.

ОСЪЖДА М. М. Р., с ЕГН *****, и Н. П. Р., с ЕГН *****, да заплатят СОЛИДАРНО на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на 1121,35 лева – разноси в исковото производство по гр. д. № 43424/2022 г. по описа на СРС, 178 състав, и сумата в размер на 116,49 лева – разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 64556/2021 г. по описа на СРС, 178 състав.

Решението е постановено при участието на „МХ Е“ ООД като трето лице-помагач на страната на ищеца.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____